



**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 19 maja 2025 r.

DIH-2.707.9.2025.PS

DECYZJA DIH-2 NR 14.2025

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572) dalej zwanej: „kpa”, art. 35a pkt 9 lit. b, art. 35d ust. 1 pkt 1 i ust. 4 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2024 r. poz. 1209, poz. 1946, poz. 1940 oraz Dz. U. z 2025 r. poz. 303) dalej zwanej: „ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw”, art. 5 ust. 2 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 229) dalej zwanej: „ustawą o Inspekcji Handlowej”, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej zwany: „Prezesem Urzędu” lub „organem odwoławczym”, po rozpatrzeniu odwołania z 2 kwietnia 2025 r. złożonego przez Zakład Produkcyjno-Budowlany „WAGAR” Henryk Walczak, Wiesław Garnowski Spółka Jawna z siedzibą w Niedzborzu (zwanym dalej: „spółką” lub „stroną” lub „przedsiębiorcą”) od decyzji PO.111.PS.4.2025.PK Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 17 marca 2025 r. (sygn. PU.8361.432.2024), wymierzającej administracyjną karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych 0/100), z tytułu wystawienia świadectwa jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego były niezgodne ze stanem faktycznym, **postanawia utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej (dalej zwany: „Mazowiecki WIIH” lub „organ pierwszej instancji”) 17 kwietnia 2025 r. przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie Spółki wraz aktami kontroli oraz z aktami postępowania administracyjnego.

Inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH 12 września 2024 r. działając na podstawie i w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli nr 566/2024 podjęli czynności w należącym do spółki składzie opatu, której zakres przedmiotowy obejmował między innymi kontrolę jakości paliw stałych, kontrolę przechowywania kopii zaświadczeń i dokumentów, o których mowa w art. 6b ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, kontrolę realizacji obowiązków, o których mowa w art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, tj. wystawiania świadectw jakości paliw stałych, ich przechowywania i przekazywania nabywcom kopii tych świadectw, kontrolę realizacji zakazu wprowadzania do obrotu paliw stałych, o których mowa w art. 7 ust. 7a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Kontrolę wszczęto w obecności właścicieli spółki, którzy są umocowani do jednoosobowej

reprezentacji. Inspektorzy okazali legitymacje oraz doręczyli upoważnienie do kontroli wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego. Przedsiębiorca oświadczył, że wprowadza do obrotu paliwa stałe przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1MW, o którym mowa w art. 2 pkt 4a lit. a) i b) ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Ustalono, że w momencie wszczęcia kontroli w ofercie handlowej znajdowały się 2 partie paliwa stałego. Do sprzedaży oferowano:

- węgiel kamienny kostka - 7 ton,
- węgiel kamienny orzech - 7 ton.

W związku z powyższym spółka w momencie wprowadzania do obrotu ww. paliw była zobowiązana do wystawiania dokumentu potwierdzającego spełnienie przez dane paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zwanego świadectwem jakości. W toku kontroli przedsiębiorca poinformował, że w momencie sprzedaży paliwa stałego każdorazowo wydawane jest klientowi świadectwo jakości paliw stałych potwierdzające spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych. Jeden egzemplarz świadectwa jakości przedsiębiorca pozostawia sobie, natomiast drugi egzemplarz świadectwa przekazywany jest nabywcy wraz z paragonem lub fakturą. Przedsiębiorca poinformował, że wszystkie wystawione świadectwa jakości paliw stałych są przechowywane w biurze do zakończenia miesiąca kalendarzowego, a następnie przez okres 2 lat od dnia ich wystawienia w biurze księgowym wraz z fakturą i oświadczeniem o kraju pochodzenia.

Kopie świadectw, faktury sprzedaży oraz oświadczenia o kraju pochodzenia inspektorzy otrzymali 13 września 2024 r. drogą e-mailową. Dokumenty przestano z biura księgowego z uwagi na fakt, że dokumentacja ta przekazywana jest w komplecie za poprzedni miesiąc do biura księgowego, a w bieżącym miesiącu nie było jeszcze sprzedaży węgla. Na powyższą okoliczność złożono oświadczenie stanowiące załącznik nr 1 do protokołu kontroli. Do akt sprawy załączono przykładowe kopie świadectw jakości dla węgla kamiennego - orzech i węgla kamiennego kostka oferowanego do sprzedaży w ww. składzie opału. Inspektorzy przeanalizowali ww. świadectwa jakości i stwierdzili ich zgodność ze wzorem świadectwa jakości zawartym w rozporządzeniu Ministra Klimatu i Środowiska z 30 grudnia 2022 r. w sprawie wzoru świadectwa jakości paliw stałych (Dz.U z 2022 r. poz. 2843). Ustalono, że spółka nie posiada i nie wprowadza do obrotu żadnych paliw stałych wymienionych w art. 7 ust. 7a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

W toku kontroli 12 września 2024 r. wymienieni w upoważnieniu do przeprowadzenia kontroli nr 556/2024 pracownicy niezależnego akredytowanego laboratorium SGS Polska Sp. z o. o., w obecności inspektorów reprezentujących Mazowieckiego WIH, pobrali z partii węgla kamiennego w sortymencie orzech - próbkę przeznaczoną do badań nr 0725/24/8594 i próbkę kontrolną nr 7257/24/8594. Czynność poboru udokumentowano w protokole pobrania próbek paliwa nr 24/W/2024. Następnie w tym samym dniu inspektorzy przekazali pobrane próbki paliwa stałego do niezależnego akredytowanego laboratorium SGS Polska Sp. z o.o., według protokołu przyjęcia próbek do badania nr 20/200002748/573-005. Do laboratorium nie przekazano kopii świadectwa jakości paliw stałych. Strona zobowiązała się do przestania świadectwa jakości w następnym dniu. Strona 13 września 2024 r. przestała drogą e-mailową świadectwo jakości paliwa stałego orzech nr 72/2024 z 24 sierpnia 2024 r. pobranego do badań laboratoryjnych. W toku kontroli inspektorzy sporządzili również protokół pobrania próbek do użytku wewnętrznego Inspekcji Handlowej.

Strona została pouczona o treści art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, czyli o uprawnieniu zgłoszenia uwag bezpośrednio do protokołu kontroli lub wniesienia ich na piśmie w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu. Protokół kontroli nr PU.8361.395.2024 został odczytany na terenie kontrolowanej placówki 17 września 2024 r. i podpisany bez uwag. Strona nie skorzystała z możliwości wniesienia uwag do protokołu kontroli na piśmie.

Badanie przeprowadzone przez niezależne, akredytowane laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. udokumentowane protokołem z badań nr 20/200002748/573-005 z 18 września 2024 r. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w obowiązującym w dniu kontroli § 2 rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z 23 grudnia 2022 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2856), zwanego dalej także „rozporządzeniem z 2022 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych”, wykazało, że wprowadzany do obrotu w dniu kontroli, tj. 12 września 2024 r. węgiel kamienny w sortymencie orzech, nr próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań 0725/24/8594, nie spełniał wymagań określonych w ww. rozporządzeniu ze względu na zawyżoną zawartość podziarna, która wynosiła 20,4%, przy wymaganiach jakościowych maks. 10,0%. Zgodnie z § 2 pkt 1 rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych dopuszczalny poziom odchylenia dla zawartości podziarna wynosi 5%, w związku z czym za zgodną z wymaganiami zostałaby uznana zawartość podziarna wynosząca $\leq 10,0\%$ (mniejsza lub równa 10,5%).

Badanie próbki przeznaczonej do badań nr 0725/24/8594, wykazało również, że wprowadzany do obrotu w dniu kontroli, tj. 12 września 2024 r. węgiel kamienny w sortymencie orzech, nie spełniał wymagań jakościowych wskazanych przez stronę w treści świadectwa jakości nr 72/2024 z 24 sierpnia 2024 r., ze względu na zawyżoną zawartość podziarna, która wynosiła 20,4%, przy wymaganiach jakościowych maks. 10,0%, z uwzględnieniem dopuszczalnego odchylenia za zgodny z wymaganiami zostałby uznany wynik $\leq 10,5\%$ (mniejszy lub równy 10,5%).

Ponieważ badanie próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań nr 0725/24/8594 wykazało niezgodność z parametrami wskazanymi w rozporządzeniu z 2022 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych, a także w wystawionym przez spółkę świadectwie jakości paliw stałych nr 72/2024 z 24 sierpnia 2024 r., badanie próbki kontrolnej nr 7257/24/8594 przeprowadzono z urzędu, zgodnie z art. 22 ust. 7a pkt 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Badanie przeprowadzone przez niezależne, akredytowane laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. udokumentowane protokołem z badań nr 20/200002748/573-005/K z 18 września 2024 r. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w § 2 rozporządzenia z 2022 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych, wykazało, że wprowadzany do obrotu w dniu kontroli, tj. 12 września 2024 r. węgiel kamienny w sortymencie orzech, nr próbki kontrolnej paliwa stałego 7257/24/8594, nie spełniał wymagań określonych w ww. rozporządzeniu ze względu na zawyżoną zawartość podziarna, która wynosiła 19,7%, przy wymaganiach jakościowych maks. 10,0%, z uwzględnieniem dopuszczalnego odchylenia za zgodny z wymaganiami zostałby uznany wynik $\leq 10,5\%$ (mniejszy lub równy 10,5%).

Badanie próbki kontrolnej nr 7257/24/8594 wykazało również, że wprowadzany do obrotu w dniu kontroli, tj. 12 września 2024 r. węgiel kamienny w sortymencie orzech, nie spełniał wymagań jakościowych wskazanych przez stronę w treści świadectwa jakości nr 72/2024 z 24 sierpnia 2024 r. ze względu na zawyżoną zawartość podziarna, która wynosiła 19,7%,

przy wymaganiach jakościowych maks. 10,0%, z uwzględnieniem dopuszczalnego odchylenia-za zgodny z wymaganiami zostałby uznany wynik $\leq 10,5\%$ (mniejszy lub równy 10,5%).

W związku z wynikami badań próbek węgla kamiennego w sortymencie orzech, pobranych w toku kontroli 12 września 2024 r., inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH działając na podstawie i w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli nr 609/2024 podjęli czynności w należącym do spółki punkcie sprzedaży, w zakresie kontroli jakości paliw stałych. Kontrolę przeprowadzono 2 października 2024 r. w obecności współników spółki. Przed przystąpieniem do czynności osobie upoważnionej okazano legitymacje służbowe oraz doręczono upoważnienie do przeprowadzenia kontroli z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy i klauzulę RODO.

W toku czynności spółka została poinformowana o wynikach przeprowadzonych badań laboratoryjnych. Stronie doręczono egzemplarze sporządzonych z 18 września 2024, nr 20/200002748/573-005 dotyczącego próbki przeznaczonej do badań nr 0725/24/8594 oraz nr 20/200002748/573-005/K dotyczącego próbki kontrolnej nr 7257/24/8594. Z powyższych dokumentów wynika, że badania wykazały niezgodność parametrów jakościowych oferowanego do sprzedaży 12 września 2024 r. węgla w sortymencie orzech z wymaganiami jakościowymi określonymi dla tego rodzaju paliwa w rozporządzeniu z roku 2022 w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych, jak również ze wskazanymi przez spółkę w świadectwie jakości nr 72/2024 wystawionym 24 sierpnia 2024 r.

Protokół nr akt kontroli PU.8361.432.2024 został odczytany na terenie kontrolowanej placówki 2 października 2024 r. Spółka została pouczone o treści art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, czyli o uprawnieniu zgłoszenia uwag bezpośrednio do protokołu kontroli lub wniesienia ich na piśmie w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu. Protokół kontroli został podpisany przez spółkę bez uwag. Strona nie skorzystała z możliwości wniesienia uwag do protokołu kontroli na piśmie.

Dnia 2 października 2024 r. dokonano przesłuchania strony w wyniku którego ustalono, że strona nie dokonywała badań paliwa stałego, gdyż zawierzyła parametrom wskazanym przez dostawcę w świadectwie jakości. Ponadto zdaniem strony najważniejszym parametrem jest wartość opałowa paliwa stałego, która była prawidłowa.

Pismem z 18 lutego 2025 r. Mazowiecki WIIH zawiadomił spółkę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia w drodze decyzji administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Organ pierwszej instancji w treści zawiadomienia o wszczęciu postępowania wezwał przedsiębiorcę do przestania informacji o wielkości obrotu z działalności lub wartości paliw stałych wprowadzonych przez nią do obrotu w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli. Spółka została pouczone o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m. in. składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Pismo zostało doręczone 26 lutego 2025 r.

Strona nie poinformowała o wartości sprzedaży węgla wprowadzonego przez nią do obrotu w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli tj. czyli w 2023 r.

Mazowiecki WIIH 17 marca 2025 r. wydał decyzję sygn. PO.111.PS.4.2025.PK (sygn. PU.8361.432.2024) wymierzając spółce karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych 00/100), w związku z wystawieniem świadectwa jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego były niezgodne ze stanem faktycznym. Decyzja została doręczona 21 marca 2025 r.

Spółka 24 marca 2025 r. z zachowaniem ustawowego terminu odwołała się od decyzji Mazowieckiego WIIH zarzucając jej naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie, mianowicie:

- art. 7 kpa w zw. z art. 77 § 1 kpa, poprzez nie wyjaśnienie stanu faktycznego oraz nie wyczerpujące zebranie i błędne rozpatrzenie całości materiału dowodowego, przez co wydano decyzję, która narusza słuszny interes obywateli;
- art. 8 kpa, poprzez nie przyczynienie się przez organ do starannego i zgodnego z przepisami prawa prowadzenia postępowania mającego zagwarantować równość wobec prawa oraz podważenie zasady dotyczącej pogłębiania zaufania obywatela do organów państwa;
- art. 10 § 1 kpa poprzez nie wyjaśnienie dlaczego wobec przedsiębiorcy nie zastosowano instytucji z art. 189f § 1 pkt 1 kpa w realiach przedmiotowej sprawy, w tym wobec ustalenia, iż nie stwierdzono wcześniejszego naruszenia przez tego przedsiębiorcę przepisów z zakresu wystawiania świadectw jakości paliw stałych oraz dlaczego organ pierwszej instancji uznał, iż charakter naruszeń, jakich dopuściła się strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków tych naruszeń, w tym, iż zaistniałe naruszenie prawa nieodwracalnie doprowadziło do wprowadzenia konsumentów w błąd, co do parametrów paliwa stałego.

Mając na uwadze powyższe zgodnie z art. 138 § 2 kpa strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I Instancji.

Strona w uzasadnieniu wskazała, iż organ pierwszej instancji w żaden sposób nie uzasadnił tezy, iż waga naruszenia przez przedsiębiorcę obowiązków nie była znikoma, a przecież przedmiotowa znikomość wynika wprost z naruszenia tylko jednego parametru towaru, nieumyślności działania przedsiębiorcy, ilości zakwestionowanego towaru i jego wartości, a przede wszystkim ustalonego faktu, braku wcześniejszego jakiegokolwiek naruszenia przez przedsiębiorcę przepisów z zakresu wystawiania świadectw jakości paliw stałych.

W uzasadnieniu odwołania strona wskazała, że „przyjęta przez organ pierwszej instancji teza, iż rzekomo „zaistniałe naruszenie prawa nieodwracalnie doprowadziło do wprowadzenia konsumentów w błąd, co do parametrów paliwa stałego” zostało sfalsyfikowane przez samego przedsiębiorcę, który uzyskał od konsumentów, którzy nabyli zakwestionowany przez organ pierwszej instancji towar pisemne oświadczenia, w których nabywcy ci stwierdzili wprost, iż: „nie wnoszą żadnych zastrzeżeń do zakupionego węgla i wiedząc już, że nie spełniał wymaganych parametrów nie chcą zwrotu pieniędzy”. Strona do odwołania dołączyła oświadczenia konsumentów, którzy zakupili kwestionowany towar wraz z dowodami jego zakupu.”

Zdaniem strony przedmiotowa decyzja została wydana z istotnym naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego i wymaga kontroli instancyjnej.

Pismem z 28 kwietnia 2025 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 kpa, poinformował stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Strona odebrała pismo 30 kwietnia 2025 r. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził, co następuje.



Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

W myśl art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor, jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Organem wyższego stopnia jest Prezes Urzędu.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Na wstępie należy zauważyć, że w dniu wszczęcia kontroli 12 września 2024 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH stwierdzili, iż strona wprowadzała do obrotu między innymi węgiel kamienny orzech, który wytypowano do badań laboratoryjnych.

Badania przeprowadzone przez niezależne, akredytowane laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. zostały udokumentowane protokołami z badań dotyczącymi próbki przeznaczonej do badań nr 0725/24/8594 (sprawozdanie nr 20/200002748/573-005) oraz dotyczące próbki kontrolnej nr 7257/24/8594 (sprawozdanie nr 20/200002748/573-005/K). Prezes Urzędu wyjaśnia, że badania te wykazały i potwierdziły niezgodność parametrów jakościowych oferowanego do sprzedaży 12 września 2024 r. węgla w sortymencie orzech z wymaganiami jakościowymi określonymi dla tego rodzaju paliwa w rozporządzeniu z 2022 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych, jak również ze wskazanymi przez spółkę w świadectwie jakości nr 72/2024 wystawionym 24 sierpnia 2024 r.

Prezes Urzędu wyjaśnia, że stwierdzone w toku kontroli ww. nieprawidłowości, stanowią naruszenie przepisów art. 3a ust. 1 i art. 7 ust. 7a pkt 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Zgodnie z art. 3a ust. 1 ww. ustawy paliwa stałe, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wprowadzane do obrotu lub obejmowane procedurą celną dopuszczenia do obrotu z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 1 ust. 2, spełniają wymagania jakościowe określone dla tego rodzaju paliwa ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz interesy konsumentów. Jednocześnie przepis art. 7 ust. 7a pkt 3 stanowi, że zabrania się wprowadzania do obrotu paliw stałych niespełniających wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 omawianej ustawy. Zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a, b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Zakres przedmiotowy świadectwa jakości zdefiniowany jest w art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Zgodnie z art. 6d pkt 6 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw przedsiębiorca wprowadzający paliwa stałe do obrotu ma obowiązek w świadectwie jakości wskazać wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy.

Z powołanych wyżej przepisów, wynika iż przedsiębiorcy wprowadzając paliwa stałe do obrotu są obowiązani do wystawiania świadectwa jakości, tj. dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach szczególnych oraz deklarowania rzeczywistych parametrów. Przedsiębiorca, wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wystawia świadectwo jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne ze stanem faktycznym podlega karze pieniężnej na podstawie art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Prezes Urzędu po ponownym przeprowadzeniu postępowania postanowił odnieść się do zarzutów podniesionych w odwołaniu wniesionym przez stronę.

Spółka zaskarżyła decyzję Mazowieckiego WIIH PO.111.PS.4.2025.PK z 17 marca 2025 r. (sygn. PU.8361.432.2024) wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I Instancji.

Strona w uzasadnieniu odwołania sformułowała zarzut naruszenia art. 7 w związku z art. 77, art.8 oraz art. 10 kpa poprzez nie wyjaśnienie stanu faktycznego oraz nie wyczerpujące zebranie i błędne rozpatrzenie całości materiału dowodowego.

Odnosząc się do ww. zarzutów strony organ odwoławczy wskazuje, że wyrażona w art. 7 kpa zasada odnosi się w równym stopniu do zakresu i wnikliwości postępowania wyjaśniającego i dowodowego, jak i do stosowania norm prawa materialnego, to jest do całokształtu przepisów prawnych służących załatwieniu sprawy. W myśl art. 7 kpa w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek strony podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Jak słusznie wyjaśnił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku wydanym w innej sprawie z artykułu 7 kpa wynika, że „*organy administracji mają obowiązek podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. Obowiązek organów administracji polega na przeprowadzaniu czynności, które są niezbędne do wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy nie zaś wszelkich czynności, których przeprowadzenia żąda strona postępowania. Oceny materiału dowodowego nie można uznać za ocenę dowolną i wykraczającą poza granicę swobodnej oceny dowodów jeżeli nie narusza ona zasad logiki, jak również nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym. Możliwość przedstawienia przez stronę odmiennej oceny materiału dowodowego nie oznacza, że ocena, której dokonały organy administracji [...], jest oceną błędną*” (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 listopada 2021 r. sygn. akt II OSK 3631/18, Legalis nr 2654501). Zgromadzony w rozpatrywanej sprawie materiał dowodowy, pozwalał na pełną i dogłębną analizę sprawy. Organ ocenił na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż Mazowiecki WIIH oparł się na ustaleniach kontroli oraz na dowodach zebranych w toku postępowania. Dowodami w sprawie są protokoły kontroli nr PU.8361.395.2024 z 17 września 2024 r. oraz PU.8361.432.2024 z 2 października 2024 r. Dowodami są również sprawozdania z badań laboratoryjnych (sprawozdanie z badań nr 20/200002748/573-005 oraz nr 20/200002748/573-005/K 2024 r.). Badania laboratoryjne węgla kamiennego orzech, tj. próbki nr 0725/24/8594 i próbki kontrolnej nr 7257/24/8594, jednoznacznie wykazały,

że nie spełnia on wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych oraz wskazanych przez spółkę w świadectwie jakości nr 72/2024 wystawionym 24 sierpnia 2024 r.

Zgodnie z art. 8 kpa organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 24 czerwca 2022 r., I GSK 2663/18 jasno wskazał że „z zasady wyrażonej w art. 8 kpa wynika przede wszystkim wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i decyzje wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do władzy publicznej nawet wtedy, gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań”. Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż Mazowiecki WIIH, wypełnił znamiona art. 8 kpa - organ informował stronę o każdym etapie postępowania umożliwiając jej wypowiedzenie się w sprawie a także wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej (art. 7 i art. 77 Kpa), dokonując przy tym wszechstronnej oceny tego materiału dowodowego, a także uzasadniając decyzję administracyjną w sposób wymagany przez normę prawną. Organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu nieznamienia prawa i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek. Inspektorzy WIIH przekazali stronie pouczenia o prawach i obowiązkach kontrolowanego już na wstępie kontroli, także w protokołach kontroli pouczyli o prawie do zgłoszenia uwag oraz we wszczęciu postępowania wskazywano stronie jej prawa. Ponadto informowano o etapach czynności kontrolnych oraz postępowania administracyjnego. Zgodnie z art. 10 kpa organ pierwszej instancji zapewnił stronie czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwił jej wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Z akt postępowania Mazowieckiego WIIH wynika, że zawiadamiając przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej z tytułu wystawienia świadectwa jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego były niezgodne ze stanem faktycznym poinformował stronę o okolicznościach faktycznych i prawnych mających wpływ na ustalenie jego praw i obowiązków - zawiadomienie nr PO.111.PS.4.2025.PK z 18 lutego 2025 r. Pismo doręczono 26 lutego 2024 r. Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu uważa, że zarzut strony jest nietrafiony.

Mazowiecki WIIH zgromadził kompletny materiał dowodowy, wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności związane ze sprawą zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej (art. 7 i art. 77 kpa), dokonując przy tym wszechstronnej oceny tego materiału dowodowego, a także uzasadniając decyzję administracyjną w sposób wymagany przez normę prawną. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że pobrane próbki paliwa stałego nie spełniały wymagań jakościowych w zakresie parametru zawartość podziarna, w związku z czym Mazowiecki WIIH zasadnie wydał decyzję w oparciu o art.35a pkt 9 lit b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Z akt postępowania w sposób niewątpliwy wynika, że strona jest przedsiębiorcą, który w ramach działalności gospodarczej wprowadza do obrotu m.in. paliwa stałe przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1MW. W konsekwencji przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu ww. paliw stałych zobowiązany był do wystawiania dokumentów, o których mowa w art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Z ustalonego w tej sprawie stanu faktycznego wynika, że obowiązek ten był realizowany. Jak uprzednio wykazano badania laboratoryjne próbki przeznaczonej do badań nr 0725/24/8594 i próbki kontrolnej nr 7257/24/8594 przeprowadzone przez niezależne akredytowane laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. wykazały i potwierdziły, że faktyczne wartości parametru zawartość podziarna, nie spełniały wymagań jakościowych określonych dla tego rodzaju paliwa w tabeli nr 2 rozporządzenia z 2022 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych. Przedmiotowa partia węgla nie spełniała również wymagań jakościowych wskazanych przez stronę w treści świadectwa jakości nr 72/2024 wystawionym 24 sierpnia 2024 r. dla partii węgla, z której 12 września 2024 r. pobrano próbki do badań. W świetle powyższego Prezes Urzędu stwierdził, że ustalenie organu pierwszej instancji, iż strona wystawiła świadectwo jakości paliw stałych, w którym wartości parametrów jakościowych były niezgodne ze stanem faktycznym znajduje oparcie w materiale dowodowym sprawy. Ustawodawca w art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, postanowił, że karze pieniężnej podlega przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wbrew obowiązkowi wystawia świadectwo jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne ze stanem faktycznym. Prezes Urzędu wyjaśnia, że z brzmienia powyższej normy wynika, że organ administracji wydając decyzję na podstawie art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie dysponuje instytucją uznania administracyjnego lecz działa w ramach decyzji związanej. Ustawodawca jednoznacznie nakazuje wymierzenie sankcji w postaci administracyjnej kary pieniężnej. Ustawodawca w art. 35c ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, postanowił, że wysokość kary pieniężnej wymierzanej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 9 i 10 wynosi:

- 1) od 10.000,00 zł do 25.000,00 zł - w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200.000,00 zł;
- 2) od 25.001,00 zł do 100.000,00 zł - w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego przekracza kwotę 200.000,00 zł.

Zgodnie z wolą ustawodawcy wyrażoną w art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, karę pieniężną podmiotom, o których mowa w art. 35a pkt 1-3, 6 i 9-11 wymierza wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Organ ten zgodnie z dyspozycją art. 35d ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, ustalając wysokość kar pieniężnych, o których mowa w art. 35c ust. 5, uwzględnia dotychczasową działalność przedsiębiorcy dokonującego naruszenia, wielkość obrotu z tej działalności lub wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli.

Prezes Urzędu po ponownym przeprowadzeniu postępowania wyjaśnia, że z treści zaskarżonej decyzji wynika, że organ pierwszej instancji za wartość paliw stałych wprowadzanych do obrotu przyjął wartość partii zakwestionowanego węgla, z której pobrano próbki do badań. Wartość ta nie przekraczała kwoty 200.000,00 zł. W konsekwencji zasadnym było wymierzenie spółce kary pieniężnej zawierającej się w przedziale wskazanym w art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw czyli

od 10.000,00 zł do 25.000,00 zł. Prezes Urzędu wskazuje, że organ pierwszej instancji, w zawiadomieniu PO.111.PS.4.2025.PK z 18 lutego 2025 r. zwrócił się do strony o przekazanie do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie, w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, informacji o wielkości obrotu z działalności wprowadzania do obrotu paliw stałych oraz wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez przedsiębiorcę w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli. W toku samym zawiadomieniu podana została pełna nazwa ww. ustawy oraz dziennik ustaw w którym został ogłoszony jej tekst jednolity, informując również o wprowadzonych zmianach. W związku z powyższym strona miała możliwość zapoznania się z treścią aktualnie obowiązującego aktu prawnego zawierającego wyżej przywołany przepis, który wskazuje, że są to przestanki wymiaru wysokości administracyjnej kary pieniężnej. Pomimo powyższego, strona nie przekazała wnioskowanych przez organ informacji. Z treści zaskarżonej decyzji wynika, że organ, opierając się na dostępnych mu danych przeprowadził test proporcjonalności i zadecydował o wymierzeniu kary w dolnej granicy zagrożenia ustawowego, która zdaniem organu jest proporcjonalna do wagi naruszenia. Organ wziął pod uwagę czas od kiedy jest prowadzona działalność gospodarcza, czy występowały wcześniej naruszenia w zakresie wystawiania świadectwa jakości paliw stałych oraz wartość paliwa stałego pobranego do badań laboratoryjnych. W konsekwencji organ pierwszej instancji wymierzył stronie karę pieniężną w dolnej granicy przedziału określonego w przepisie art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, czyli 10.000,00 zł.

Prezes Urzędu wyjaśnia, że przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie upoważniają organów administracji wydających decyzję na podstawie art. 35a pkt 9 lit. b w zw. z art. 35c ust. 5 i w zw. z art. 35d ust. 1 i 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw do wymierzenia kary pieniężnej poza ustawowym zakresem. Organ pierwszej i drugiej instancji jest zobowiązany do zastosowania kary pieniężnej określonej przez ustawodawcę w ww. przepisie ustawy.

Prezes Urzędu po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że decyzja PO.111.PS.4.2025.PK Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 17 marca 2025 r. (sygn. PU.8361.432.2024) jest słuszna i zgodna z prawem.

Strona w uzasadnieniu odwołania argumentuje, że naruszenie nie zostało przez nią spowodowane, czy też zawinione. Spółka wskazuje, że sporządzając świadectwo jakości dla zakwestionowanej partii węgla opierała się na zapewnieniach dostawcy zakwestionowanej partii paliwa stałego. Ponadto wskazuje, że uzyskał od konsumentów, którzy nabyli zakwestionowany przez organ pierwszej instancji towar pisemne oświadczenia, w których nabywcy ci stwierdzili wprost, iż : „nie wnoszą żadnych zastrzeżeń do zakupionego węgla i wiedząc już, że nie spełniał wymaganych parametrów nie chcą zwrotu pieniędzy”.

Prezes Urzędu wyjaśnia, że zgodnie z dyspozycją art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”. Zamierzonym efektem wprowadzenia obowiązku wystawiania świadectw jakości było uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskania rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat nabywanego produktu. Dlatego też

ustawodawca w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nałożył - na przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwa stałe - obowiązek wystawiania w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego dokumentu, potwierdzającego m.in. jakie parametry jakościowe posiada paliwo stałe wprowadzane do obrotu, zwanego „świadectwem jakości”. Zakres przedmiotowy świadectwa jakości zdefiniowany został w art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Zgodnie z art. 6d pkt 6 przedsiębiorca wprowadzający paliwa stałe do obrotu ma obowiązek w świadectwie jakości wskazać wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, czyli te zgodne ze stanem faktycznym. Natomiast zgodnie z art. 2 pkt 14a ww. ustawy - wprowadzanie do obrotu paliw stałych oznacza sprzedaż lub inną formę zbycia paliw stałych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ww. ustawy.

Prezes Urzędu w kontekście argumentacji przytoczonej przez stronę, wyjaśnia, że podziela zdanie wyrażone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który orzekając w innej sprawie trafnie stwierdził, że: *„przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo samodzielnie odpowiada za jakość paliwa w chwili wprowadzenia tego paliwa do obrotu, a celem nałożonego na niego obowiązku wystawienia świadectwa jakości paliw jest zapewnienie rzetelnej i wyczerpującej informacji nabywców (konsumentów) odnośnie parametrów nabywanego produktu. [...] Wystawione przez skarżącego świadectwo, bez względu na przyczyny, które spowodowały wystawienie świadectwa o treści niezgodnej ze stanem faktycznym, narusza art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.”* (por. wyrok sygn. akt V SA/Wa 266/21 z 8 kwietnia 2021 r. niepublikowane). W świetle powyższego, to strona, a nie dostawca paliwa odpowiada za wystawienie świadectwa jakości nr 72/2024 z 24 sierpnia 2024 r., gdzie badania laboratoryjne wykazały, że węgiel kamienny był niezgodny z parametrami wskazanymi w tym świadectwie.

Prezes Urzędu nie podziela również stanowiska strony odnoszącego się do próby wykazania przez stronę, iż usunęła ona skutki naruszenia prawa poprzez zebranie oświadczeń konsumentów, którzy nabyli paliwo stałe, wskazującego, iż po poinformowaniu ich o niezgodnym ze stanem faktycznym parametrze tego paliwa, nie chcą zwrotu pieniędzy. W przedmiotowej sprawie naruszenie polegało na wystawieniu świadectwa jakości dla wprowadzanego do obrotu paliwa stałego, w którym wartość jednego z parametrów tego paliwa była niezgodna ze stanem faktycznym, którego kopia poświadczona za zgodność z oryginałem była przekazywana konsumentom nabywającym paliwo stałe. Skutkiem tego naruszenia było wprowadzenie nabywców w błąd, co do parametrów paliwa w momencie kupna. Zdaniem Prezesa Urzędu, złożone przez konsumentów pisemne oświadczenia nie mają wpływu na postępowanie i wymiar kary.

Odnosząc się do zarzutu strony nie zastosowania instytucji z art. 189f § 1 pkt 1 kpa i uznania przez organ pierwszej instancji że charakter naruszeń, wyklucza możliwość usunięcia skutków tych naruszeń, w tym, iż zaistniałe naruszenie prawa nieodwracalnie doprowadziło do wprowadzenia konsumentów w błąd, co do parametrów paliwa stałego Prezes Urzędu wyjaśnia, że podziela zdanie Naczelnego Sądu Administracyjnego, który orzekając w innej sprawie celnie wskazał: *„To nie mierzona kwotą w złotych wartość wprowadzonego do obrotu paliwa ma miarodajne znaczenie dla oceny wagi naruszenia prawa, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 1 kpa, lecz chronione prawem wartości i dobra, w odniesieniu do których rozważana jest skala ich naruszenia. Jeżeli więc wprowadzenie art. 6c ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw było również*

motywowane - a trzeba uznać to za aksjomat - potrzebą zapewniania efektywnej ochrony prawa wyboru nabywców oraz - co trzeba podkreślić - potrzebą zapewnienia konsumentom szeroko rozumianego (poczucia) bezpieczeństwa, a to zważywszy na rodzaj i przeznaczenie produktu, w tym rzecz jasna bezpieczeństwa życia i zdrowia, to uwzględniając znaczenie tych wartości w relacji do treści oraz istoty obowiązku adresowanego do przedsiębiorców wprowadzających do obrotu paliwo stałe, za uzasadniony trzeba uznać wniosek, że waga nawet jednorazowego naruszenia prawa nie mogła być oceniona, jako znikoma” (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 sierpnia 2020 r., II GSK 497/20).

Prezes Urzędu, że treść art. 189f § 1 kpa wskazuje wprost, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Jak uprzednio wyjaśniono zamierzonym efektem wprowadzenia obowiązku wystawiania świadectw jakości ma być uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskania rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat nabywanego produktu. Przy rozstrzyganiu kwestii znikomego stopnia szkodliwości czynu stanowiącego jedną z przesłanek odstąpienia od nałożenia kary należy mieć na względzie dobra chronione przez naruszoną normę. W tym przypadku dobrem tym są: prawo konsumenta (nabywcy paliw stałych) do rzetelnej i zgodnej ze stanem faktycznym informacji o cechach użytkowych nabywanego paliwa stałego, a także ochrona życia, zdrowia, środowiska i interesów konsumentów. W tym kontekście ocena skali naruszenia reguł prawa, rozumiana jako wielkość odstępstwa od normy, nie może przełożyć się na znikomy wpływ na wymienione powyżej dobra. Przyjęcie przeciwnego założenia prowadziłoby do zaakceptowania stanu, w którym sporadyczne wprowadzanie do obrotu paliw stałych niespełniających wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych lub w wymagań wskazanych przez przedsiębiorcę w świadectwie jakości nie naruszałoby norm prawa. Stan ten przeczyłby normie zawartej w przepisie art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Jak uprzednio wyjaśniono obowiązek z art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie został ograniczony podmiotowo i przedmiotowo. Obowiązek sporządzenia i przekazania nabywcy kopii świadectwa jakości paliw stałych zgodnego ze stanem faktycznym, w momencie wprowadzania danego paliwa do obrotu, aktualizuje się przy każdej transakcji niezależnie od jej wartości, ilości wprowadzonego do obrotu paliwa, czy rodzaju podmiotu nabywającego dany towar.

Z treści art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wynika, że wymagania jakościowe dla paliw stałych przeznaczonych do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW, oraz dopuszczalny poziom odchylenia od tych wymagań, zostały ustalone z uwzględnieniem stanu wiedzy technicznej w tym zakresie wynikającej z badań tych paliw, a także doświadczeń w ich stosowaniu, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeby poprawy jakości powietrza, w tym ograniczenia emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji.

Prezes Urzędu wskazuje, że w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych w § 2 ustawodawca określił poziom dopuszczalnych odchyień wartości poszczególnych parametrów jakościowych. Z materiału dowodowego sprawy wynika, że oceny spełniania wymagań jakościowych badanej partii węgla dokonano z uwzględnieniem poziomu dopuszczalnych odchyień. Z treści sprawozdania z badań nr 20/200002748/573-005 dla próbki nr 0725/24/8594 oraz sprawozdania z badań nr 20/200002748/573-005/K dla próbki kontrolnej nr 7257/24/4750 w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że przedmiotowy węgiel nie spełniał zarówno wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu z 2022 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych, które obowiązywało w momencie poboru próbek, jak również wymagań jakościowych wskazanych przez spółkę w treści świadectwa jakości nr 72/2024 z 24 sierpnia 2024 r. przekraczając dopuszczalne i wskazane wartości o prawie 100%. Prezes Urzędu wyjaśnia, że z powyższych względów, w sytuacji, gdy badany węgiel kamienny jest niezgodny z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu, przy jednoczesnym zakazie wprowadzania do obrotu paliw niespełniających wymagań jakościowych oraz z parametrami wskazanymi w świadectwie jakości paliwa stałego, wystawionym przez przedsiębiorcę nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa. Należy przytoczyć wyjaśnienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, który orzekając w innej sprawie z zakresu przestrzegania przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw stwierdził, że: *„W ocenie Sądu, działania przedsiębiorcy polegające na wypisaniu w świadectwie jakości danych niezgodnych ze stanem faktycznym, stanowią istotne naruszenie przepisów ustawy o systemie monitorowania jakości paliw, bowiem wprowadzają konsumentów błąd, co do jakości paliwa i stanowią nieuczciwą, w konsekwencji niedopuszczalną reklamę wyrobu. W ocenie Sądu działanie polegające na wykazaniu, w świadectwie jakości właściwości danego produktu, których on w rzeczywistości nie posiada, mają negatywny wpływ na pewność obrotu gospodarczego i mogą powodować eliminowanie konkurencji, która takich praktyk nie stosuje podając wartości paliw stałych zgodnie ze stanem faktycznym. Ponadto świadectwo jakości ma zapewnić rzetelność podawanych informacji w obrocie gospodarczym w szczególności w odniesieniu do konsumentów, którzy nie mają środków do weryfikacji danych podawanych przez przedsiębiorcę”* (por. wyrok WSA z 16 marca 2021 r. VI SA/Wa 2443/20).

Ponadto Prezes Urzędu po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że nie jest możliwe odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 kpa, gdyż przesłanki znikomej wagi naruszenia prawa i zaprzestania naruszania prawa, muszą wystąpić łącznie, co w tej sprawie nie miało miejsca. Badania laboratoryjne wykazały, że wartość parametru paliwa stałego, jakim jest zawartość podziarna, zarówno w próbce jak i próbce kontrolnej jest większy o prawie 100% od deklarowanej w wystawionym przez przedsiębiorcę świadectwie jakości (próbka podstawowa 20,4 %, próbka kontrolna 19,7 %, Deklaracja na świadectwie dla tego parametru wynosi max 10 %). W związku z powyższym, mimo iż nieprawidłowość dotyczyła tylko jednego parametru, to został on przekroczony w znacznym stopniu, co nie świadczy o znikomej wadze naruszenia. Fakt, iż ilości zakwestionowanego towaru i jego wartości jest według strony niska nie stanowi argumentu świadczącym o znikomości naruszenia. Ponadto analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przeprowadzona w toku ponownego rozpatrzenia sprawy przez organ odwoławczy wykazała, że na stronę za to samo zachowanie tj. wystawienie świadectwa jakości paliwa stałego niezgodnego ze stanem faktycznym nie została uprzednio nałożona przez inny uprawniony organ administracji publicznej

prawomocną decyzją administracyjną kara pieniężna lub, że została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Prezes Urzędu wyjaśnia, że wystawienie świadectwa jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne ze stanem faktycznym stanowi naruszenie o charakterze deliktu administracyjnego, które zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zaś zgodnie z dyspozycją art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, a do nałożenia tej kary uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

W świetle powyższego oczywistym jest, że w tej sprawie nie ziszczyły się przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i porzucenia na pouczeniu, o których mowa w art. 189f § 1 pkt 2 kpa. Podsumowując w materiale dowodowym zgromadzonym w tej sprawie brak jest przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 189f § 1 kpa.

Prezes Urzędu przeprowadzając ponownie postępowanie nie dopatrywał się przesłanek umożliwiających zastosowanie art. 189f § 2 kpa. Wynika to z faktu, że ustawodawca w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wskazał termin wykonania obowiązku, polegającego na wystawieniu świadectwa jakości paliw stałych - jest to moment wprowadzenia tych paliw do obrotu. W związku z powyższym nie jest możliwe usunięcie skutków naruszenia prawa poprzez następcze wystawienie świadectwa jakości paliw stałych lub uzyskania oświadczeń od konsumentów, że nie roszczą pretensji do zakupionego towaru. Również powiadomienie właściwych podmiotów nie spełni celów dla których miałyby być nałożona kara pieniężna. Naruszona norma chroni m.in. prawo konsumenta do rzetelnej i zgodnej ze stanem faktycznym informacji, co powinno nastąpić w momencie wprowadzania do obrotu danej partii paliwa stałego, udzielenie tej informacji post factum nie przyczyni się do osiągnięcia zamierzonych przez ustawodawcę celów. W konsekwencji na gruncie tej sprawy nie ziszczyły się przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i porzucenia na pouczeniu na podstawie art. 189f § 3 kpa.

Zdaniem Prezesa Urzędu sformułowany w treści odwołania zarzut naruszenia art. 189f § 1 kpa jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Strona w uzasadnieniu odwołania wskazała, że decyzja wydana przez organ pierwszej instancji została wydana z istotnym naruszeniem prawa w związku z brakiem informacji wskazujących na okoliczności działające na korzyść strony. Prezes Urzędu wskazuje, że zgodnie z art. 107 § 3 kpa uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji z przytoczeniem przepisów prawa. W związku z faktem, iż decyzja Mazowieckiego WIIH z 17 marca 2025 r. PO.111.PS.4.2025.PK (sygn. PU.8361.432.2024) zawiera wszystkie składowe wymagane art. 107 kpa należy uznać argument strony za niezasadny.

Strona wniosła o uchylenie decyzji i przekazanie do organu pierwszej instancji. Prezes Urzędu po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji Mazowieckiego WIIH z 17 marca 2025 r. PO.111.PS.4.2025.PK (sygn. PU.8361.432.2024).

W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie, którego numer wskazano w zaskarżonej decyzji, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna.

**Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji.
Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.**

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo - administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

*Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej*

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Otrzymują:

1. [xxxxxx]
2. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej